

være tilstræffelig. Altsaa, Lovforslaget skal slet ikke hjælpe dem, der ikke ere i Stand til at hjælpe sig selv, men hjælpe dem, der ere i Stand til at hjælpe sig selv. Jeg forstaaer ikke den Logik; jeg troede, at vi overhovedet ikke behøvede Lovforslag af den Art. Jeg kommer derefter til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Goos). Han indrømmede vel, at Lovforslaget kunde have sine Strøbeligheder. Det var ikke fuldt fyldestgjørende i det Enkelte, sagde han. Ja, naar det ikke var Andet! Men det er netop det, at det ikke alene ikke i Enkelthederne er fuldt fyldestgjørende, men det er i sit Grundlag feilagtigt, saa at det ikke alene ikke vil være fuldt fyldestgjørende, men det vil slet ikke være fyldestgjørende. Ja, siger det ærede Medlem, der er Nogle, som frivillig foretrække Fattigforsørgelsen, og disse „Nogle“ kunde man naturligvis ikke hjælpe. Men det ærede Medlem glemmer jo rent, at selv om de kunne have den allerbedste Billie til at komme ind i denne Anstalt, mangle de Gvnen. Det er ikke, fordi de foretrække den almindelige Fattigforsørgelse. Jeg tror overhovedet ikke, ret Mange foretrække den, og er det Tilfældet, at der er Mange, saa er det i mine Tanker et Vidnesbyrd om, at Samfundet arbejder paa en feil Maade, naar det opdrager sine Individuer saaledes, at de foretrække den almindelige Fattigforsørgelse fremfor anden Hjælp; men det forekommer mig dog, at det er en noget eiendommelig Maade at se paa de Klasser paa, at man siger, at naar de ikke ville gaa ind i Anstalten, er det fordi de foretrække den almindelige Fattigforsørgelse. Jeg tror ikke, at det er ganske korrekt, og jeg tror ikke, at det er ganske humant at se saaledes paa disse Klasser.

Man har derfor ogsaa, da man ikke har kunnet komme denne Kritik tillivs, som er reist mod Lovforslaget, benyttet en anden Udvei, nemlig den at kaste sig over den Betænkning, der blev afgivet under 20de Mai 1882, for hvilken det ærede Medlem for Densø Amt's 1ste Valgkreds (Salbe-Hansen) var Ordfører, medens jeg havde den Ære at være Formand i Udvalget (Ufbrydelse). Ja, siger det ærede Medlem, vi skal snart komme til, hvad den Betænkning indeholder. (Maberg: Læs den saa helt op!) Det vil jeg dog ikke sige det ærede Medlem i, de Herrer, der have lyst dertil, maa læse den igjennem for dem selv (En Stemme: Vi have læst den!) Det lader dog ikke til, at de Herrer have forstaaet den, saa det er bedst, at de komme til lidt Forstaaelse af den. Den høitærede Finantsminister er da i saa Henseende gaaet i Spidsen med sine Fortolkninger. Ja, Lovene kunne fortolkes

og blive til, hvad det skal være, og hvad kan saa ikke en Betænkning blive til? Det undrer mig ikke; men der er visse Ting, som ere saa klare, at man maa stole paa den sunde Mennekesforstand, saa at, naar de Herrer faae det at høre og selv læse det, ville de kunne skjønne og indse, at det er saaledes. Jeg tror vissefelig ikke, at den høitærede Finantsminister med Billie har villet forvanske vor Betænkning; det være langt fra mig at nære saadanne Tanker om ham, men jeg tror, at han har sænket den tilbørlige Tid og No til at gjenemgaa den; ellers vilde han indse, at det er en aldeles forkert Fortaelse, han gaar ud fra. Den høitærede Minister har gjentagne Gange betonet, at hans Lovforslag er ensbetydende med en Rente af 6 pCt., nemlig en Rente af 4 pCt. og et Tilskud fra Statskassens Side af 2 pCt. Det er ganske rigtigt. Og, siger han, vi ere i vort Forslag om Oprettelsen af en Alderdomsforsørgelse gaaede ud fra en Rente af 5 pCt., følgelig er der kun Tale om lidt Mere eller lidt Mindre, men deri er der et Foreningspunkt, siger han, at der er Tale om, at der fra Statskassen skal tilskydes een Procent. Nei, det er der, den høitærede Finantsminister tager feil, saaledes som jeg nu skal paavise. Vi ere i vort Forslag gaaede ud fra, at Staten kun vilde oprette en almindelig Alderdomsforsørgelse, som den bestyrede, hvis Administration den betalte, og at Attesterne for dem, der vilde ind i en saadan Anstalt eller i en saadan Afdeling af Anstalten, kunde gives frit, men ikke videre. Vi ere ikke i Betænkningen i mindste Maade gaaede ud fra, at der overhovedet fra Statens Side skulde være mindste Tab iøvrigt eller mindste Tilskud iøvrigt. Der er derfor heller ikke sagt, at der skulde ligge en Rente til Grund af 5 pCt.; det staar der ikke et Ord om. Der staar blot, efter at det er udbillet, at Statskassen kan administrere en saadan Anstalt gratis, tillige, at man maa komme til at bruge en anden Tarifferegning end den, der er lagt til Grund for Livrenteanstalten, thi det er opløst, at den er for høi og ikke rigtig, at Bedkommende svarer for Meget, og at Livrenteanstalten lægger en Del Penge tilside. Dette skulde selvfølgelig ikke finde Sted i denne Anstalt. Man er fremdeles gaaet ud fra, og det er udtalt, at Bedkommende skulle tillige have den høieste Rentefod, til hvilken det maatte anses for sandsynligt, at Anstalten kunde anbringe sine Midler, til Exempel 5 pCt. Men deri er der ikke sagt et eneste Ord om, at Staten skulde give Tilskud, og det har heller ikke været Mening. Sagen er, at den høitærede Finantsminister